

ćemo se i nadalje osigurati. — i buduć da se mi možemo samo takovoj vladi podložiti, koja polag glavnih načelah starodavnog ustava našega nas upravlja u suglasju kraljevske moći, — zato niti smo se htjeli, niti smo se mogli sadašnjoj magjarskoj vladi podčiniti, jer ova ne samo da nestoji u nikakvom zakonitom odnošenju s vlastju kraljevskom — već je sasvime kralja od sebe svojvoljno zavisnog učinila, ter tako načelo monarhičko u temelju uzdrmala.

Neću se ja u pretresivanje proti osobi mojoj i meni povjerenih država nezakonito izaslane komisije obširno upuštati — nehajem ja za ona sumnjičenja, kao da smo proti kralju, proti celokupnosti po sanktii pragmatičkoj sjedinjenih država čitave monarhije, — i da vas i kralja sjevernom kolosu izdati namjeravam: to su stare pjesme, koje ja kao gole svietu poznate laži od nas odbijam, — naši čini će za nas govoriti.

Što se pako tiče sumnjičenja panslavističkih naših težnjah, hoćemo očito izpovjedati, da se sva simpatia i ljubav pram suplemenikom našim slavjanskim proteže jedino na narode, nipošto pako na vlade njihove, jerbo u toj sveobćoj uzajemnoj ljubavi nalazimo najjače jamstvo narodnog života našeg.

Zakone, koje su stališi i redovi na minulom saboru ugarskom i pridruženih kraljevinah učinili, i koje će bivši naši slave vrijedni poklisari predložiti, ostavljam pretresivanju sakupljenih ovdje zastupnikah narodnih.

Jedno je što mome srdcu bolest zadaje, to, što bratju našu Dalmatince u sredini našoj nevidimo, — nu nadam se u rodoljubje njihovo, da će svu snagu svoju upotrebiti, da se starodavni savez naš, koj sada samo po naslovu obstoji, u istinu pretvori.

Napominjem vam napokon jošte i one naredbe moje, koje sam ja u miloj domovini, kao samoj sebi ostavljenoj, za uzdržanje toli potrebnog mira i reda privremeno učinio. — Neću ih potanko razlagati, poznate su vam, — prosudite ih duhom domoljubja vašeg, te izrecite vrhu njih odluku vašu. Ako budu zaslužile odobrenje naroda — vjerujte mi, da ću time zadobiti najsladju nagradu djelovanja moga — vjerujte i to, da se u meni prevarili niste, vjerujte, da ću do vjek vjeka za domovinu i kralja živiti i umrieti.“

Krasni ovaj i pun domoljubja govor zaglavio je gromki živio, i sviетli ban bi opet triput u vis dignut.

Njemu odzdravi u ime sakupljenog naroda svietejši patriarha sliedećim govorom:

Preuzvišeni g. bane, mila diko i nadeždo naša! Od davnih vremenah nije nijedan glas tako milo u srdce naroda našega udario, kao onaj glas, da Te je cviet naroda našega za svog bana, za svoga vodju u sadašnjem burnom vremenu znamenovao, a premilostivi vladatelj naš odabrao, naimenovao i potvrdio. Od sinjega mora do karpatskih gorah, i dalje po svemu Slavenstvu zaorio je jedan glas, jedan klik „Da živi naš predobri kralj Ferdinand!“ da živi naš ban Jelačić!!

U istinu velik i znamenit je događaj ovaj, jer u njem leže najlepše nade naše, u njem leži dobra sreća i krasna budućnost jugoslavenskih narodah, potomak slavnih predkovah iz čiste slavjanske krvi, odgojen i napojen mliekom velike matere Slave, od djetinstva dosad pod oružjem i legao i ustao, kako vojskom, tako i narodom mudro upravljao, nemožeš nam nejamčiti, da ćeš ovo na te danas naloženo veliko i ogromno breme onako, kako si sad Bogu, kralju,